

1907
1962
1982

SATUL ROMÂNESC DE AZI

sub semnul împlinirilor socialiste, al înfăptuirii
aspiratiilor de progres și bunăstare ale țărănimii

—DRUMUL SIGUR AL PROGRESULUI AGRICULTURII

Oamenii ogoarelor, cei care au înfăptuit cooperativizarea,
pun în lumină, prin argumentele muncii lor,
ale realității, marile realizări obținute sub conducerea
partidului de agricultura noastră socialistă

„Pînă și neua venea însingurată din înalturi în acel februarie, și în acel martie. Atunci, în 1907, Unsprezece mii de vieți au fost curmate în iarna cumplită cînd țărani „n-au mai putut răbda și foamea i-a răsculcat”.

Istoria a curs, năvalnică, înainte. Secolul revoluțiilor — una dintre primele sale pagini fusese scrisă aici, în România — a chemat în nenumărate rânduri pe țărani în avanscînd. Din rîndurile lor a ieșit marea forță politică a istoriei, clasa muncitoare, glorioasă purtătoare a progresului social și politic, conducătoare procesului revoluționar. Cei „doi brazi dintr-o tulpină” — muncitorimea și țărănimia — sînt una și aceeași ființă, ființă căreia socialismul i-a dat și conștiința de sine. Poporul român își află rădăcina supremă a înfloririi sale din anii revoluției în unitatea de neclintit — mai mult decît o alianță, o unitate — dintre clasa muncitoare a uzinelor și clasa muncitoare a pămîntului, unitate fîurită de forța politică conducătoare a întregului popor, Partidul Comunist Român.

Acum douăzeci de ani, într-o primăvară apoteotică, se desăvîrșea cooperativizarea. Simbolic, unsprezece mii de muncitori ai pămîntului, fii și nepoți ai celor cîzuți în 1907, conștiau o nouă și mare pagină de istorie întoarsă în calendarul mersului

înainte al națiunii române socialiste. Socialismul triumfa definitiv!

De atunci, satul și-a schimbat fața. Și nu doar el. Au mers înainte, cu pași viguroși, oamenii săi, s-a schimbat pe sine și a schimbat locurile, înaintînd neabătut pe drumul rodnic al agriculturii socialiste, clasa muncitoare a pămîntului. Partidul nostru comunist, secretarul său general ne arată cu luciditate revoluționară că mai sînt multe de făcut în agricultură; că noul mai are de dat un șir de bătălii pînă la victorie; că este nevoie de muncă îndirijată, de inteligență și de posune pentru a pune toate lucrurile în rosturile lor. Dar important este faptul că acest nou nu plutește undeva în văzduh, că nu este o idee străină de satul românesc pe care cineva trebuie s-o ia de acolo de unde este și s-o transplanteze — ci este o realitate afîlată printre noi, întrupată în cei mai înalți oameni ai acestui pămînt, în cele mai puternice cooperative agricole de producție, în rodul muncii lor.

Să facem cunoștință, prin mijlocirea acestei anchete, cu cîțiva lucrători ai pămîntului, oameni ale căror sate sînt de pe acum frumos ridicate, în bună parte, pe teritoriul viitorului. Despre nou — în viața lor și a agriculturii României socialiste.

La „Viața Nouă”
despre viață
pur și simplu

Furați de ritmul trepidant al zilelor, urați cîndădată trecutul. Și „între resant” — nu atît pe cel îndepărtat, ci „trecutul recent”, trecutul „nos-tru”. Cîți de folositoare ne sînt însă rememora- rările! S-au scurs de atunci 32 de ani: la SINTANA, în județul Arad, 35 de familii de țărani sîrăci întemeiau cooperativa agricolă de producție „Viața Nouă”. Era un prim și mare pas al gîndului de mai bine al acestor oameni născuți parcă odăta cu lipsurile, era aspirația spre o viață nouă.

De aici se trage și numele cu care ne-am botezat cooperativa, din dorința de a fi noi înșine stăpîniți rodelor muncii noastre și de a ieși din sîrăcie — spune azi Gheorghe Golna, Erou al Muncii Socialiste, omul care de atunci, din 26 februarie 1950, și pînă astăzi este președintele cooperati- veii. Averea noastră era la acea dată de 24 500 lei, aveam 10 cai, 5 căruțe, un plug și o grăpă... Multora le vine să ridă acum cînd aud cu ce am pornit și dacă mă gin- desc că ei fac comparație cu ce avem astăzi, le dau dreptate. Acum averea noastră obștească se apropie de 100 milioane lei.

— Avere mare, milioane multe! — Multe, dar ele n-au picat din cer, sînt rodul muncii atîtor ani — buni, dar și mai puțin buni. Fiindcă n-a fost ușor să ne punem pe picioare, deși numărul membrilor din cooperativă sporea mereu. Nu era vorba doar să ridicăm producția la hectar, la- puia să demonstrăm că am pornit pe un drum bun, care să ne aducă tuturor mul- tumire și bunăstare. Cîte greutăți am avut de invins, numai noi știm! E drept, unele ni le făcăm și singuri. Sînti ce s-a întim- plat cu caii. Ne-am oprit, dar pînă la urmă i-am vîndut, fiindcă ni se cereau bonurile la vînzare, dar imediat am cumpărat cu 15 cai mai mult decît am vîndut, cai mai tineri, mai buni. Am primit felicitări ca am acționat prompt cu vînzarea, dar n-a tre- cut mult și am fost felicitări din nou — de data asta că, de fapt, nu-i vîndusem. Astăzi avem vreo 300 de cai. Știți ce în- seamnă acest lucru? Aproximativ 80 la sută din volumul transporturilor îl facem cu ei. Calculați dv. economiile!

(N-am calculat pînă la urmă aceste econo- mii, în schimb am făcut un alt calcul, mai simplu: de la „Viața Nouă”, numai în ultimii 12 ani, au plecat la fondul de stat 2 330 vagoane cu grîu, ceea ce ar echivala cu un tren lung de 28 km, exact distanța drumului de la Sintana la Arad. Desigur, aceste cifre sînt în măsură să sugereze că distanța de la acei 26 februarie 1950 pînă astăzi nu este doar o simplă succesiune a anilor; este și o succesiune a biruințelor acestor harnici cooperatori care au astăzi peste 4 500 de oi, peste 3 300 de taurine la îngrășat — la sfîrșitul anului vor avea 4 000! — 1 200 de porci... în timp ce producțiile de cereale la hectar sînt cam de trei ori mai mari decît la început).

Schimbările survenite în viața oamenilor de aici se pot vedea înșă și în casele lor noi, frumoase: în ele miți dintr-o coopera- tivă de azi au lucrat și n-au avut nici bogățiașii de ieri ai comunel.

— De fapt, zice tovarășul Gheorghe Golna, cea mai mare izbîndă a noastră este pasul pe care l-am făcut de la sîrăcie la bunăstare. Aș cum ne-a învățat Partidul

Comunist Român. Acum oamenii sînt pro- prii lor stăpîni, își decid singuri soarta. Sarăntocii de ieri sînt beneficiarii de azi ai minunatei cuceriri a acestor ani, democra- tia socialistă. Cei obișnuiți cîndva cu stăpî- nul să le poruncească și ei să asculte iau acum decizii îndrăznețe, hotărîsc ei înșiși cum să muncească mai bine pentru a trăi mai bine.

„De la 26 februarie 1950 la 26 februarie

al producției globale; „agro” — circa o cincime; în rest — activități industriale de construcții și diferite alte îndeletniciri. De ce asemenea structură? Pentru că pămîntul, eminemamente de cîmpie, nu este, prin natura lui, tot atît de darnic cît este de întins. Reținem: „prin natura lui”. Cla- sificat după cartarea agrochimică riguroa- să, doar jumătate din sol este „foarte bun” și „bun”. Restul e teren sărătos, lăcoviș-

—CE A INSEMNAT COOPERATIVIZAREA PENTRU AGRICULTURA ROMÂNIEI

Producția medie la hectar înainte și după cooperativizare

— IN CHINTALE —

Produsul	1934—1938	1951—1955	1956—1960	1961—1965	1966—1970	1971—1975	1976—1980
grîu și seacă	10,2	11,3	11,2	14,5	16,8	22,1	26,8
orz și orzoaică	7,2	10,5	12,9	17,5	19,1	23,3	29,9
porumb	10,4	12,9	13,9	17,7	22,3	26,8	33,6
floarea-soarelui	8,7	7,4	9,1	11,1	14,0	14,5	16,0
sfecică de zahăr	141,2	116,7	137,4	148,9	192,4	221,4	248,4
cartofi	77,2	94,6	105,3	85,1	93,2	114,1	147,3

CÎTEVA CONCLUZII

- Dacă în anii 1951—1960, ritmul de creștere a producției agri- cole a fost în general lent, după încheierea cooperativizării agricultu- rii s-a accelerat tot mai mult, relevîndu-se cu precădere această evo- luție în anii de după Congresul al IX-lea, cînd agricultura a intrat tot mai ferm în „drepturile ei” de ramură de bază a economiei noastre naționale.
- În cincinalul trecut, în pofida condițiilor climatice dificile, nivelul

mediu al producției la hectar a fost mai mare de 1,8 pînă la peste 4 ori decît în perioada cea mai fructuoasă a României burghezo-mo- șierești.

● Chiar în condiții climatice mai dificile, agricultura noastră so- cialistă este în măsură să obțină constant nivelurile înalte de pro- ducție la hectar, spre deosebire de marile variații ce caracterizează evoluția producției agricole în anii 1934—1938.

Cînd pămîntul

are oameni care iubesc
pămîntul

BUCOV — comună așezată la numai 6 km de Ploiești — decembrie 1961. Actul final (final provizoriu) al stă- ruinilor unui om care i-a convins pe

țărani să-și unească pămînturile și vitele din bătură. Era un localnic vinjos de 33 de ani, om harnic și priceput gospod. Starea lui dădea greutate cuvintelor. Îl che- ma Mișcă T. Costică — așa cum scrie în re- gistrul de stare civilă. După cum își amî- ntește contabilul-sef de azi, Radu Toma (avea atunci 11 ani), nea Mișcă le-a zis oamenilor cîteva vorbe directe și simple: „Să încer-

niciodată să vorbească după hirtia scrisă dinainte. Este dusman al vorbelor goale, le evită și dorește să nu le audă de la alții. Țărani din Bucov, al căror exponat este președintele lor, intruchipează și ei virtu-țile dintodeauna ale țăranelor: harnicia, priceperea, dragostea pentru pămînt și pen- tru lucrarea lui. Le-au dovedit din plin — iar astăzi, la douăzeci de ani de cînd la marginea marelui oraș industrial care este Ploiești „au îndrăznit” să continue să facă agricultură, au intr-adevăr cu ce să se mîndrească.

Ce gîndește azi
țărânul despre munca
și răspunderile lui

Oricine l-ar vedea pe Marin Doroban- tu, țărân lăcomitean, din GHEOR- GHE DOJA, nu poate să-și dea vîrsta pe care o are. E figura tipică a țărânului în putere. Legat la trup ca tulpina de stejar și roșu în obraz ca soa- rele cînd abia răsare. Necazul lui e altul. Că nu are vîrsta după cum arată, ci după certificatul...

Îl aud pe unul că munca te îmbătrî- nește. Eu de mic muncesc și uite cum arăt.

— Se pare că așa trebuie să arate un recordman mondial. Și „coechipierii” ar- ătă la fel...

— Fiindcă echipa mea nu are numai 35 de perechi de brațe, sînt tot atîtea sufle- te, de fapt o singură mare inimă, plină de ambiții. Realizăm 2 800 kg floarea-soa- relui la hectar; în '77 însă am sărit cu puțin peste 3 000, în '78 am mai crescut

cu 100 kg la hectar, în '79 am făcut 3 400 kg la hectar, în '80 — 3 445 kg și în '81 am realizat ceea ce cu cîțiva ani în urmă era de negîndit: 3 762 kg. Și să știți că nu sîntem mulțumii.

Cum ați ajuns aici?

— Planta asta mi-a fost dragă și dra- gostea asta s-a risipit în toată echipa. Ne-am ascultat în muncă unii pe alții. Cînd sosește floarea-soarelui, sîmînta, în C.A.P. echipa noastră își ia în primire cantitatea prevăzută pentru 45 hectare și — chiar dacă ea vine selecționată de la Agrosem — noi o alegem, întii prin sită și apoi la masă, cum alegi orezul pentru mîncare. În felul ăsta, sub brazdă ajung numai semințele cu putere de germinare, se înlătură goliurile și se realizează den- sitățile.

După răsărire începe bătălia împotriva dăunătorilor.

După asta, urmează praștia întii meca- nică cu cultivatorul. La prima praștia ma- nuală avem grijă ca toate plantele bolna- ve să fie smulse și îngropate la capătul țărălei. În caz că apare lupoala, o buru- lană ce sufocă planta la rădăcină, o go- nim, mai aplicăm încă o praștie manuală, apoi încă una, pînă cînd floarea-soarelui jese din necaz, își face umbră și sufocă singură buruienile. Ca omu', cînd îl ajută la un necaz! La recoltat, fiecare coopera- tor are cosul sau tîrma căpușite cu folie de polietilenă, pentru ca nici un bob să nu se piardă.

„Dar să nu facem aici curs de tehnolo- gie; vreau numai să spun că dacă nu se- menii și suflet, doar cu sîmînta mare lu- crăm nu faci!”

Dacă în 1981 aveam o ploaie bună la sfîrșitul lunii iulie — fiindcă noi nu avem irigații — precis ajungeam la 4 000 kg.

După părerea marelui, nea Marine, e greu, e ușor să ajungi la o asemenea pro- ducție?

— Nu știu dacă e greu, dacă e ușor, dar știu că trebuie muncă, muncă și iar mun- că. În rest, nu-i nici o inginerie. Eu, țăr- anul Marin Dorobantu, am stat de vorbă că m-au chemat la niște schimburi de experiență — cu profesorii care au creat cele mai productive sînturi de floare-soa- relui. Erau și dumeezilor surprinși că am obținut producții atît de mari. Ziceau chiar că nici la dumeezilor în stațiunea de cer- care nu se obțin producții ca ale noastre. Și nicîieri; eu cred că omul care se mun- cește țărănește, așa, cu dragostea de pu- mint, poartă obține producții mari și nu nu- ma la floarea-soarelui. Asta-i părerea mea.

Tineretea lor —
tineretea satului nostru

Georghe Stălițoru, o țărăncă din STOICĂNEȘTI, județul Olăș, poartă genealogia în nume. Dar din reali- tatea aceea aspiră care a făcut din străbunicii ei sloz, n-a mai rămas ni- mic; astăzi numele ei sună doar ca o a- ducere aminte a unui veac apus o dată pentru totdeauna.

„Ne gîndeam la toate acestea ascultînd-o vorbind cu seriozitate, cu ascuțime, cu simț politic, în adunarea generală a coopera- torilor din Stoicăneshi-Olt. „Cred — se spu- nea — că succesele noastre au două izvoa- re: întii, că n-am uitat tot ce a fost va- loros în agricultura tradițională; al doilea, că am știut să aplicăm imediat tot ce a fost nou, tot ce am aflat și am văzut la alții și am crezut că e bun și pentru noi, cei din Stoicăneshi”.

Are dreptate. În aceeași adunare — care s-a ținut exact în ziua cînd se împlinise 27 de ani de la adunarea de întemeiere — Dumitru Tudose a fost reales (a cita oară?) președinte. I-am reamîntit suptele Gheor- ghiței Stălițoru.

— Așa este. Iată, de pildă — ne ex- plică el — pentru că în cooperativa agri- colă avem peste două sute de cai cu care facem cea mai mare parte din lucrările lui local, am înființat o ciupercărie. Și pentru că dădeam bani mulți ca să impor- tăm miceliu am făcut și un laborator pen- tru producerea lui. La fel am procedat și la cultura mării. Împreună cu stațiunea de cercetări agricole Caracal am organizat un lot experimental, să vedem și noi ce so- iuri și hibridi rodesc cel mai bine în con- dițiile noastre. Așa am reușit să creștem de la an la an producțiile. La grîu, de ex- emplet, în 1981, am realizat 5 100 kg la hectar, dar posibilitățile sînt și mai mari.

O unitate agricolă dezvoltată presupune însă și existența unui puternic sector zo- otehnic. Și intr-adevăr, la Stoicăneshi exis- tă. Valoarea producției animalelor a ajuns la peste 32 milioane lei.

Sînt cifre care vorbesc de la sine des- pre succesele oamenilor din Stoicăneshi, îi spunem.

Vorbesc, dar importante nu sînt ele, important e altceva: ca să ai o producție trebuie să ai oameni, iar ca să ai oameni, trebuie să ai grijă de ei, să-i crești. Și cine altcineva să se ocupe de creșterea oamenilor dacă nu noi, cei puși să con- ducem treburile obștii?

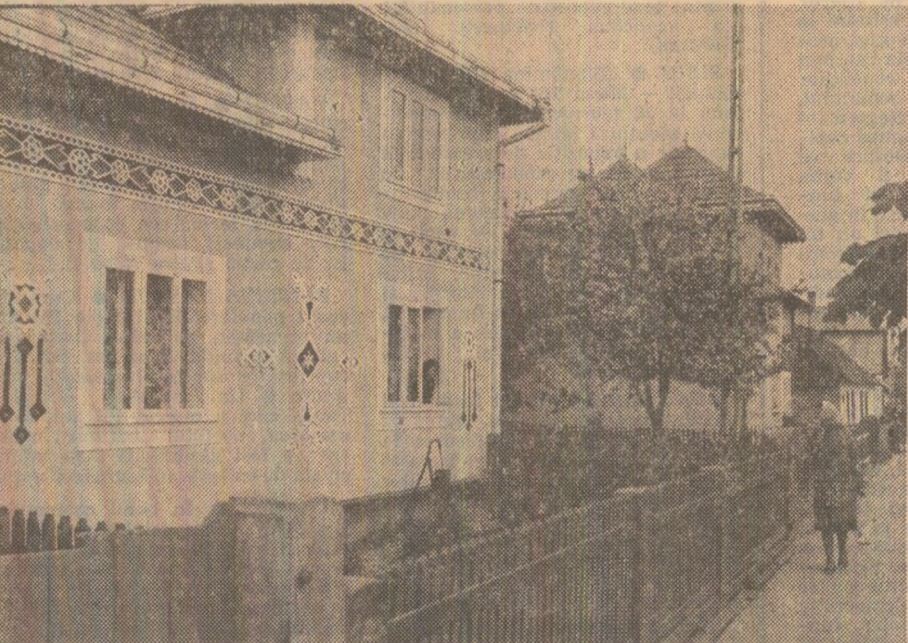
O recentă anchetă sociologică a eviden- țiat faptul că la Stoicăneshi se practică 21 de meserii. De la îngrijitor de animale — fiecare cu specificul său, fie că este vorba de ferma de bovine sau de cea avicolă — pînă la fiziolog, laborant la unitatea de producere a miceliului de ciuperci, bo- binator sau tehnician constructor. Chiar și în producția vegetală a crescut mult gra- dul de profesionalizare, avînd în vedere noile tehnologii de cultură, creșterea gradului de mecanizare și chimizare. Dacă înainte vî- carul sau porcarul satului era o „meserie de ris”, acum zootehnia este practică de cel mai harnic cooperativ, de tineri cu liceul agroindustrial. Poate mai mult de- cît în oricare localitate din țară nu numai tehnicienii sau muncitorii cu înaltă cali- ficare, ci și peste 80 la sută din intelectuali satului sînt din localitate.

Există, așadar, o stabilitate a cadrelor, tinerii din Stoicăneshi rămîn acasă să-și practice și își practică cu drag meseria de agricultor. Adică rămîn muncitori ai pămîntului, cu cele mai felurite calificări. Ei înțeleg că „țărînia” este un titlu care se dobîndește prin naștere, un titlu de noblete care înseamnă mult și pe care este păcat să-l abandonezi.

Au trecut trei sferturi de veac de la primăvara singeroasă a țărânului român. Și au trecut două decenii de la primăvara înaltă a vieții sale. La antipod, cele două primăveri vorbesc de la sine despre condiții țărănești în orînduirea întemeiată pe asuprire și în orînduirea liberată.

Astăzi, o nouă țărănime muncște pe tărîmul prezentului cu ochii ațîntiți spre viitor. Sub conducerea încercată a Partidului Comunist Român, a tovarășului Nicolae Ceaușescu, țărănimea înfăptuiește noua revoluție agrară. Este o clasă nouă; a păstrat și a dus mai departe cele mai frumoase trăsături ale ei, vrednicia, grija și respectul față de pămînt, spiritul de bun gospodă. Și a dobîndit, în anii construcției socialiste, noi trăsături, noi dimensiuni morale, un nou fel de a vedea lumea și de a acționa pentru transformarea ei.

George-Radu CHIROVICI
și corespondenții „Șinteli”

Pentru țară — o agricultură nouă. Pentru milioane de țărani — o casă nouă

